

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiske. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 19. junija.

Hitra prememba na prestolu nemškem in njene posledice zavzemajo še vedno evropsko pozornost. Časniki polnijo svoje prostore s poročili o pokojnega cesarja Friderika smrti in pogrebem sprevedu ter ugibljejo, kaka bode odslej Nemčije vnajanja, kaka notranja politika. Najbolj poučeno se kaže skoro „Kölnische Zeitung“, o katerej je znano, da jo nudičuje železni kancelar sam.

Rečeni list priobčil je vest, da bode novega cesarja, Viljema II., proklamacija, ki se pričakuje na bodoči četrtki, posebno poudarjala, da se bode vnajanja politika ravnala po prednikov politiki. S temi kratkimi besedami je tudi izrečeno, da se notranja politika ne bode ravnala po prejšnjih cesarjev vzgledu, da bode torej drugačna. In res že čitamo v listih, da bode jedva odpravljeni Puttkammer kmalu zopet na ministerskem sedeži. Pijetéta do baš umrlega očeta mora se sicer kolikor toliko jemati v poštev, zato je Puttkammer ne bode zopet minister notranjih zadev, a minister bode vendar zopet in izvestno jako upliven minister.

Razlika mej pokojnim cesarjem Friderikom in sedanjim cesarjem Viljemom II. pokazala se je, kakor smo že včeraj opomnili, takoj pri nastopu. Cesar Friderik obrnil se je v svoji proklamaciji najprej na narod, cesar Viljem pa samo na vojsko in mornarico. Naglašal ni ne pravičnosti, niti svobode, niti tolerance, pač pa ponavljal s posebno krepkostjo besedo „vihar“, govoril je s pravo vojaško resnostjo.

Radi tega vsprejelo je evropsko časopisje z jako mešanimi čustvi premembo na nemškem prestolu, radi tega proslavljajo se pokojnega vladarja izvrstne vladarske vrline, dočim se o novem cesarji malo piše in še to jako bladno.

Ni brez zanimivosti, kako pišejo o novem nemškem cesarji madjarske novine. Falkov „Pester Lloyd“, ki je sicer jako gostobeseden, vé o Viljemu II. skoro samo to, da je „iskren vojak, ki se resno bavi s tem svojim poklicem“, prijatelj vsakovrstnemu sportu in telesnim vajam, glede katerih si je pridobil precejšnjo spretnost, akoravno je jedna roka nekoliko krajša od druge, da mu jedva rabi. Tudi sluh njegov nekda ni v redu in trdi se, da „debelo čuje“, kar se pa od druge strani zanikava.

Isti madjarski vir priobčil je tudi sliko o sedanji nemški cesarici, katera je sicer impozantna prikazen, a ima prve mladosti svežost že za soboj. Nova cesarica je strogo verskega in še strožjega politično-konservativnega mišljenja, kateremu daje veliko poudarka tudi svojemu visokemu soprogu nasproti.

Ker smo že z madjarskimi viri začeli, bodi tudi prostora še nekaterim stavkom iz družega madjarskega časopisa, ki je cesarja Viljema II. svojim čitateljem označil in narisal tako:

„Cesarjevič Viljem bil je vedno pristen vojak, pogumen častnik, predrzen jezdec in eleganten mož. Vojaštvo mu je nad vse in mogočna vojaška stranka Berolinska časti in obožava ga kot svojega malika. Cesarjevič Viljem je pa tej stranki često storil velike usluge, kajti kadarkoli so za njegovega očeta trimesečne vlade pokazale se diference mej cesarjem in vojaško stranko, vselej postavil se je cesarjevič na cesarjevih nasprotnikov stran. Da je velik častilec kneza Bismarcka, se je že pogosto pripovedovalo in baš one dni, ko je bil nastal razpor mej Friderikom III. in knezom Bismarckom, napravil je cesarjevič Viljem napitnico „na ženijalnega kancelarja“. Ali naj še omenjamo, da je princ Viljem pri neki soareji pri grofu Waldersee odlikoval dvornega pridigarja Stöckerja — akoravno je bil njegov oče malo dnij poprej delovanje antisemitov obsojal s plamenečimi besedami? Ne, o teh in enakih dogodkih nečemo govoriti več, kajti današnji dan za rekriminacije ni umesten in mi bi se radi zibali v iluzijah, da se o cesarjeviči Viljemu razširjene vesti deloma neosnovane, deloma pretirane.

Taka je ne baš laskava sodba madjarskih listov in ker je glas madjarski pri nas zelo važen, taka sodba izvestno ni brez pomena. Madjari novega preobrata v Berolinu neso veseli, kakor menda nikjer ne. Z vseh strani čujejo se glasovi, poudarjajoči previdnost, kajti sedanjega položaja negotovost se je vsaj za nekaj časa še pomnožila, dasi bi se po evropskih borz stalnosti in iz družih znamenj s precejšnjo sigurnostjo smelo sklepati, da nam bode v manifestu na vojsko in na mornarico krepko naglašani „vihar“, za letošje še prizanesel.

kot pristna slavca brez presledka in slednjega krasne proizvode pesniške imamo že v rokah, Levstikovih pa se nam je nadejati še tekom tega leta — vendar pa, kakor rečeno, razen Gregorčiča, nobeden ni svojim prvencem na čelo pritiskil bleščečega pečata, da je to prvi zvezek, kateremu bode sledil drugi, tretji in ako Bog dá, morebiti tudi četrti.

V prvem zvezku je poprej le kot X. poznani, a hitro po vsej Sloveniji zasluli pesnik, „raztresene ude“ svoje zbral. Dosegel je ž njimi popolen dotlej nepoznani uspeh. V treh mesecih razprodalo se je 1800 izvodov in kmalu zatem priredila se je druga izdaja, in gotovo ne pretiravamo, trdeč, da so Gregorčičeve pesmi mej narodom najbolj razširjene, da njegove poezije narodu našemu posebno prijajo. Občinstvo čita jih s slastjo, skladatelji izražajo v prekrasnih napevih svojo nautušenost, narodna društva izbirajo izmej Gregorčičevih poezij jako umestne in navduševalne deklamacije in neizogibni časnikarji kaj radi pograbiijo par stihov, da je kot prepotrebno záplato potlačijo v svoje nikdar site predele.

Prvi zvezek vzbudil je, kar še poprej nikoli

Govor drž. poslanca Fr. Šukljeja

v državnem zboru v 242. seji dne 29. maja 1888.

(Dalje.)

Pojasniti hočem na vzgledu, kake posledice bi imel predlog poslanca dr. Mengerja. Vzemite n. pr. — o Gorenji in Dolenji Avstriji niti ne govorim — kraljestvo dalmatinsko. Dalmacija ima, kakor si smem misliti, jako malo obdačenega špirta. Vinska dežela par excellence je, za domače potrebe skrbi davka prosto izdelovanje, ki znaša v Dalmaciji 112 litrov na leto, torej dvakrat toliko nego pri nas, špirit, ki se pa rabi za vinstvo je pa prost davka; reči torej moramo, da bode Dalmacija jako mala plačala tega davka. Po Mengerjevem predlogu bi pa vendar kronovina dalmatinska dobila iz državnih sredstev 280.000 gld., torej nič manj nego Kranjska in za 80.000 več nego Koroška, ki bode ravno tako, kakor Kranjska prizadeta. Trdim torej, da razdelitev po prebivalstvu ne velja, drugega načina razdelitve pa ne najdete.

Gospod poslanec dr. Steinwender je priporočal razdelitev po konsumu. To se pa izvesti ne da, ker se številke konsumu ne dajo določiti, zlasti v onih deželah ne, katero več proizvajajo nego porablajo, da torej morejo tudi oddajati.

To bil bi drug uzrok, da ne moremo glasovati za Mengerjev predlog.

Odločilni uzrok pa tiči drugej. Gospod Menger ima navado, žganjski davek imenovati poslednjo veliko davčno reservo naše države in jaz mu to rad pritrdim. Če je pa to res, more li država to poslednjo reservo kar tako izpustiti iz rok, in 22 milijonov tebi nič meni nič odstopiti deželam. V budgetni debati slišite leto za letom najbolj opravičena zahtevanja po davčni reformi. Vedno se zahteva od desnice in leve, da naj se ta davek pomanjša, oni pa povse odpravi. Če se pa postavimo na stališče Mengerjevega predloga, potem bi nam ničesar ni ostajalo družega, da se za zmiraj odrečemo uspešnej davčne reformi v Avstriji, to nagiba zastopnike kranjske vojvodine, kateri sede na desnici, da bodo glasovali proti Mengerjevemu predlogu in za vladno predlogo, če tudi bode mnogo zgubila na dobitkih njihova dežela, katero gotovo ravno tako ljubijo,

LISTEK.

Poezije.

Zložil S. Gregorčič. II.

(V Ljubljani. Založil J. Gorup. — Natisnila „Narodna Tiskarna“. 1888. 158 str.)

Dobivši pred šestimi leti Gregorčičeve poezije kot prekrasne piruhe v roko, bili smo izredno presenečeni takoj na prvi, na naslovni strani. Mala znamka, rimska številka „I.“ uplivala je na nas s posebno silo. Pred Gregorčičem podajali so nam naši prve vrste liriki le po jeden roj. Tako Vodnik, Preširen, tako Levstik, Simon Jenko in Boris Miran in tudi druge in tretje vrste liriki, kakor Miroslav Vilhar, Cegnar, Toman, Krek, Cimperman, Orožen in drugi neso bili plodnejši.

Seveda bi bili od Preširna morda dobili še marsikak dragocen biser, da ni posegla nesrečna roka Dagarinova vmes, izvestno bi nam bila S. Jenkova izborna pevka žila še dalje udarjala ob krasnozvočno srebrno struno, da ga nam ni vzela prerana smrt, in kar se tiče Levstika in Stritarja, pela sta

ni bilo, kritiko in protikritiko. Odkritosrčno rečemo, da se mora kritike, kakeršna se je uprizori a proti poezijam Gregorčičevim, v dno duše sramovati narod slovenski. To ni bila več kritika, to bila je jednostavna podlost. Čeravno je kritika bila delo le nekaj zavistnih posamičnikov, moramo vendar pomilovati, da je kaj tacega pri nas sploh možno. Pomilovati moramo to tembolj, ker dobro znamo, da prva izjalovljena kritika še ni ostrušila nekaterih, da se je marveč to herostrastično delovanje še do najnovejših dnij nadaljevalo in da se ta slepa strast ni omejevala samo na poezije, ampak da bi rada posezala tudi v zasobno življenje. Znana nam je vsebina in znani so nam tudi pisarji prečudnih pisem, katera so se menjavala mej Ljubljano in Gorico in ako se sploh še kake stvari radujemo, radovali smo se iz polne duše, doznávši, da so vsi zlobni naklepi izbosili se ob solnčno čistem značaji, da je torej v Ljubljani kovana strela ostala — vodená.

No, javno mnenje z gnevom obsoja vse take tesnosrčne, maločastne napore, ki Bogu hvala! neso imeli toliko upliva, da bi nam bil utihnil slavec goriški. Z istim pesniškim zanosom popenja se v baš izišlem drugem zvezku proti azurnemu

kakor gospodje na nasprotni strani ožjo domovino svojo.

Gospod poslanec dr. Menger spravi je to stvar v napačno zvezo z gališko propinacijo. Ker se dostaja mene, mislim, da se mora gališka propinacija zmatrati za nekako zgodovinsko nasilstveno pravo, ki je v teku časa postalo privatno pravo. Popolnem odkritosrčno rečem, da sprva nesem bil pripravljen dovoliti kako oškodovanje ali nagrado. V odseku, katerega posvetovanje sem kaj pazljivo sledil, doživel sem čudno prikazen, da se je oškodovanje baš s častite nasprotne (leve) strani kaj toplo zagovarjalo (Čujte! na desnici), da baš tako silna, tako impetuzna zgovernost gospoda poslanca Mengerja me je omajala v svojih nazorih. Gospod poslanec Menger je toliko vedel povedati, koliko bi škodovalo narodnemu gospodarstvu dežele, ko bi odpali dohodki iz propinacije, v tako drastični barvi naslikal je majajoči se hipotekarni kredit, tako gotovo je prorokoval oškodovanje najvažnejših kulturnih koristij, zlasti pri mestnih občinah, da sem se sam preveril, če tudi se ne more govoriti o kakej pravici do oškodovanja — kajti to bi vse-kako zanikoval v tacih vprašanjih — da je vendar umestno, da se dovoli oškodovina, in pravna država v takem slučaju ne sme tiščati ušes.

O številkah nečem govoriti. Omeniti hočem le, da sem v odseku sam bil za nižjo številko in po tem tudi glasoval. Če torej stvar razmotrim s stališča, da sta prav za prav dve kategoriji onih, katerim bode ta zakon škodoval: propinacijski opravičenci, katerih pravni naslov je utemeljen v privatnem pravu, prisilna skupna gospodarstva, ki so prikrajšana v svojih nakladah naslanjajočih se na kak naslov javnega prava, pridem do čisto drugega zaključka, kakor so ga pa izvajali gospodje one strani.

Za posebno nepravilno se gospodom z one strane oškodovanje gališke propinacije vendar ni zdelo. Omeniti hočem nekatere podrobnosti, ki kažejo, da je častita opozicija pri začetku obravnave drugače sodila o teh poljskih zahtevah nego pa sedaj.

Skliceval bi se lahko na slovečo izjavo, katera je bila, če se ne motim v dnevnikih prestolnice objavljena isti dan, ko je bil načelnika namestnik poljskemu klubu, vitez Jaworski, v avdienci pri Njega velečastvu. (Prav res na desnici.)

Hočem pa spregovoriti o nečem mnogo drastičnejem. Večini se očita, da ponižuje parlament v Luogo di traffiko. To ni nikak poklon, kar se hoče s tem storiti; priznavam.

Tako očitjanje čuli smo tudi danes in pomenljivo je, da je bil baš poslanec dr. Steinwender iz katerega besed se odmeva tako očitjanje.

Mari je gospod poslanec Steinwender zavsem pozabil najgolejšo barantarijo (Čujte! Čujte! na desnici!) da je prav s suhimi besedami rekel, da on neče le 800.000, temveč 1.200.000 gl. dovoliti gospodom iz Galicije, če le 130.000 gl. dovolijo deželi njegovi? (Poslanec dr. Steinwender: Je li to vse, kar sem opomnil?) Pazno sledil sem obravnavam in morem dati natančne informacije. (Nadaljujoč:) Iz tega vidite, da so gospodje sprva in tudi nebu, z isto čarobno silo unema naša srca, z istim ognjem opeva divne ideje svoje, vzbujajoč zanje i navdušenost našo.

Po lepem uvodu, v katerem naroča „rím kardelom“ naj nosijo v mesta, trge in sela strd brez žêla, da vesel jih „mnog bo mož, mladenič“, žena in deva slednja, nahajamo prelepo pesem:

Moje góslí.

Čemú mi góslí, gosli zláte,
Srebrné strune, slónast lók?
Te, slávna Víla, so le zá te,
Ná jih nazáj iz mojih rók!

Po gosli z javora mi ségni,
Po takih narod koprní,
Na njé mi struné tri nategni,
Domačih glásov strune tri.

Te vzorom višjim vedno vérne,
Krepko, ognjéno naj zvené
Izraz ljubezni neizmérne,
Ki polno vnema mi srcé.

In šel od sêla bom do sêla
Ter k góslím svojim pel glasno,
Da pesem bo duhove vnêla,
Da srca vžgala bo plamnó!

(Dalje prih.)

še v teku obravnav bili drugih mislij o bistvu teh odškodnin, ki se naj dovolijo.

Govoril sem o tem, da so poleg zasobnih udeležencev, propinacijskih opravičencev, tudi prisilna skupna gospodarstva, katerim bode občutno škodovala vladna predloga pri dohodkih iz naklad in imajo torej pravico do odškodnine. Jaz pa še nadalje stojim na stališči, katero sem zavzemal pri generalnej debati o letošnjem proračunu. Še vedno sem odločno za to, da se naj žganjski davek porabi na jedne strani, da se izvede cenejša davčna reforma, na drugej pa, da se dovolijo investicije deželam, katere so se dosedaj tako hudo zanemarjale, katerim preštevam tudi svojo ožjo domovino, s tem se bode bolj ustreglo prebivalstvu nego z razdelitvijo po receptu Mengerjevem. Lahko bi se mi morda očitalo, da bi à raison teh nazorov moral vsakako biti za predlog Steinwenderjev. Predlog Steinwenderjev se glasi: Ta zakon stopi v veljavo še le, ko se pomanjša ta in oni davek ali pa odpravi. Mislim je pred vsem na užitnarino.

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. junija.

Ker je učno ministerstvo odpravilo veliko realko v Litomišlju, je tamošnja občina odpovedala državi poslopje, v katerem je bila zastoj nastanena državna gimnazija. Učno ministerstvo bode sedaj moralo graditi novo poslopje. V prostorih razpuščene velike realke bode rokodelska šola. Ker bode novo gimnazijsko poslopje precej stalo, vlada ne bode dosti prištedila z odpravo realke. — Vest, da hoče učno ministerstvo odpraviti nemško gimnazijo v Tridentu, se ne potrjuje. Seveda vlada se težko odloči za odpravo nemškega učilišča, naj je še tako nepotrebno. Drugače seveda je, če gre za kako slovansko šolo.

Ne le nemški Štajerci, ampak tudi Nemei na Češkem so ob priliki smrti nemškega cesarja pokazali svoje velikonemško mišljenje. Na razne načine sklenila so češka mesta pokazati svoje sožalovanje, da je Hohenzollerece zadela taka nesreča. Vlada pa vse to mirno gleda.

Vnanje države.

Srbski kralj baje s sedanjo vlado že ni prav zadovoljen. Kristić neče vsega storiti po njegovi volji. Kralj bi že rad poklical Garašanina, ki mu naj bolj ugaja, a boji se naroda. Garašanin je tako neprijubljen v deželi, da bi utegnil potem buktni ustanek. Nevarnost je tem večja, ker se tudi na vojsko ne more kralj povse zanašati. Upokojenje Grujića je namreč mej vojsko bilo vzbudilo nevoljo, ki utegne kedaj osodepolna postati.

Ker je nemški veleposlanik v Carigradu odšel na dopust, ga bode nadomestoval nemški poslanik v Bukureštu Busch. Ko je turški sultan vsprejel Buscha se je sprva pogovarjal, kakor je že navada, po dragomanu z njim. Ker se je pa pokazalo, da zna Busch dobro turški, se je sultan začel naravnost z njim razgovarjati. Ker je tako neposredno občevarje gotovo prijaznejše, bodo tudi druge države gledale, da bodo imele v Carigradu zastopnike, ki bodo večji turščine.

Francoski vojaki se kaj radi bavijo s politiko. 3. batalijon 7. deželnoobrambovskega polka je ob letošnjih vajah v Calais podpisal peticijo na zbornico poslancev, da bi tujci, ki so rojeni v Franciji in žive v tej deželi, se silili, da bi tudi morali služiti vojaščino. Ta želja je v marsičem opravičena, a vendar nikdo ne more odobravati, da so peticijo odposlali vojaki, ki so v aktivni službi. Politika vojsko le razjeda in ruši disciplino.

Nemški veleposlanik v Parizu ne odobrava postreženih potnih predpisov za potnike, ki iz Francije potujejo v Nemčijo. Ker so ta naredbi mu precej otežkočile položaj v Parizu, hoče baje dati v kratkem ostavko.

V Berlinu se že govori, da bode Puttkamer kmalu zopet minister. Novi nemški cesar ga bode imenoval ministrom cesarske hiše. Ravno ministrom notranjih zadev ga neče imenovati, ker ga je njegov oče, rekli bi, odstavljal. Da pa bode Puttkamer minister, že dovolj dokazuje, kako bode vladal novi cesar.

Občni zbor c. kr. kmetijske družbe Kranjske.

(Konec.)

Trebanjska podružnica predlaga konečno: „Glavni odbor naj ukrene, da bode premiranje konj za okraje Žužemberk, Trebnje, Zatičino in Mokronog odslej v Trebnjem, ker sta Vrhnika in Št. Jarnej preoddaljena“. — Predlog podpira g. tajnik Pirc in javlja, da se bode isti izročil konjerejskemu odseku, kateri ga bode gotovo uvažal in izvršil. — Predlog se vsprejme.

Podružnica Krška nasvetuje: „V Ljubljanski okolici naj se napravi v pospeševanje dolenjskega vinstva zaloga dolenjskega vina“. Predlog bi imel utemeljevati zastopnik Krške podružnice, g. dekan dr. Sterbenec, ali ker je zadržan, utemeljuje ga tajnik g. Pirc. Zdi se mu jako umestno, da bi bi se napravilo skladišče (Lagerhaus), da se za to najame primerna klet, kajti mogoče bi bilo prodajati vino potem gostilničarjem ne le v Ljubljani, nego tudi na Gorenjsko, Notranjsko, celo na Koroško. Malo je že vinskih trgovcev, kateri hodijo po vino v vinske dolenjske ali hrvaške kraje, ampak kupujejo le v Zagrebu vino, katero je raslo na Zagrebškem tlaku in je zdravju škodljivo. — Predlog se vsprejme.

Krška podružnica predlaga konečno: „Glavni odbor naj na merodajnem mestu deluje na to, da se bodo že cepljene ameriške trte cenó prodajale, sicer bode konec dolenjskemu vinstvu.“ — Tajnik g. Pirc opomni, da sta predloga v enakem zmislu stavila že gg. dekan Erjavec in c. kr. notar Štajer za Vipavo in Metliko in da bode iste centralni odbor uvaževal, na kar se predlog vsprejme. Podružnica Kranjskogorska predlaga: „Glavni odbor naj se pooblasti, da prosi c. kr. vlado, da se izvrši kar hitrejši mogoče regulovanje Save in stranskih potokov od Kranjske gore do Javornika. Načrte izdelal je že pred dvema letoma g. deželni inženir Hrasky. Nujna je potreba, da se odpravi nevarnost preplavljenja že itak pičlega polja v imenovanih krajih. — Predlog podpira zastopnik podružnice g. Schrey, in se tudi jednoglasno vsprejme. Podružnica Kranjska gora konečno nasvetuje: „Glavni odbor naj deluje na merodajnih mestih na to, da se zdravstvene naredbe nemške države gledé upejljave goved, tako prenarede, da ne bodo tako zelo ovirale kupčije z govejo živino, kakor doslej. To naj bi veljalo zlasti za kontumacijsko dobo 60 dni, katera naj se odpravi, ali vsaj primerno okrajša. Zastopnik podružnice pridene predlogu, katerega gorko podpira, še to, naj bi se delovalo na to, da se vsaj carina na inozemski sir poviša. Zbor ta predlog kot dodatek uvažal in nasvet potrdi. — Centralni odbornik g. vodje Povše nasvetuje, naj občni zbor sklone prošnjo na državni zbor, da se revidira hišni kataster in se poviša hišni davek za poslopja na deželi. Govornik misli, ker je sedaj sklenen špiritni davek, da bode finančni minister po večjem državnem dohodku to prošnjo gotovo uvažal. — Centralni odbornik dr. Poklukar kot član davčnega odseka v državnem zboru misli, da kolikor je njemu znano, se finančno ministerstvo ponižanju hišnega davka na deželi, posebno v obrtniških vaseh, kakor so Kropa, Železniki, Idrija itd. ne bode branilo. — Predlog se potem vsprejme.

Gospod Babnik nasvetuje, naj bi se ustanovila nova kmetijska podružnica za Ljubljansko okolico, ker se predlagatelju zdi, da se ravno v sredini kmetijske družbe v Ljubljani in okolici premalo deluje. Centralni odbornik g. Povše naznanja, da je centralni odbor že načelno sklenil ustanovitev nasvetovane podružnice. — Društveni tajnik g. Pirc pa naglašal, da okolica Ljubljanska za kmetijski napredek nikakor ni zaspana, kajti šteje danes že nad 40 udov in gibanje za kmetijstvo se pridno nadaljuje.

Predsednik gospod Josip Friderik Seunig sklone zborovanje potem s trikratnimi živioklici na presvetlega cesarja, katerim zbor jednoglasno pritrdi.

Izvestje ob osepnični epidemiji

v Ljubljani od meseca novembra 1887 do aprila 1888.

Že pričetkom meseca aprila 1887 pričeli so v Ljubljani posamični slučaji osepnic, in bilo je v bolnici za kozave na Poljanah od 4. marca 1887 do 1. oktobra zdravljenih 11 bolnikov. Koliko jih je pa v tem času po mestu bolnih ležalo, ne da se dognati.

V tem času zbolevali so za to boleznijo posebno stanovnici na Poljanah, sosedje bolnice, posebno otroci v Marijanišči in v Lichtenthurnovem zavodu. Od 1. oktobra naprej raslo je število kozavij po Poljanah, razširile so se čez Št. Petersko predmestje v notranje mesto in jih je od 1. oktobra do 17. novembra vsprejetih bilo v to bolnico 19. kozavij.

Po ukazu c. kr. deželne vlade pričel je mestni magistrat dne 20. novembra predlagati tedenske izkaze, in od 17. januarja t. l. naprej, ko so se osepnice kot epidemija proglasile, vsak dan. — Ker je bilo 20. novembra že 20 bolnikov zaostalo, mora se ta dan računati kot začetek epidemije, čeprav so bile osepnice še le 17. januarja 1888 za epidemijo proglašene.

Po naznanilih zdravnikov, privatnih oseb, po poročilu sanitarnega sluge Rusa je zbolelo od 20. novembra 1887 do 27. aprila, to je koncem epidemije skupaj 643 oseb in če se šteje še do tega dne naznanjenih 20 bolnih, vseh skupaj 663 oseb, to je tistih bolnikov, ki so bili magistratu naznanjenih.

Od teh 643 obolelih bilo je 311 moških in 332 žensk.

Število civilnega ljudstva v Ljubljani znaša koncem leta 1887 26.026 duš torej je zbolelo od tisoč ljudij 20. 5%.

Zbolelo jih je pa v resnici več, namreč mnogo jih ni bilo naznanjenih, ker so se stanovniki dotične hiše bali kontumaca, in ker bi bili izgubili delo in zaslužek. Tudi se je mnogo obolelih odpejalo domov.

Po posamičnih krajih je zbolelo: V I. okraji s 3981 stanovniki 98 oseb, v II. okraji s 6901 stanovnikom s 176 oseb, v III. okraji s 7350 stanovniki 194 oseb, v IV. okraji s 6525 stanovniki 143 oseb, v V. okraji s 1352 stanovniki 37 oseb.

Od teh 643 bolnikov je bilo oskrbljenih v bolnici na Poljanah 117, v bolnici v Trnovem 53, v domači postrežbi 473. 17 bolnih pa je ostalo dne 27. aprila v bolnici na Poljanah v daljni ob skrbi.

Po posamičnih mesecih je zbolelo od 20. do 30. novembra 15 oseb, decembra 75 oseb, januarja 240 oseb, februarja 200 oseb, marca 89 oseb, aprila 24 oseb.

Da se ustanovi, kak upliv je imelo cepljenje in revakcinacija v tej epidemiji, poklicane so bile vse stranke, ozdravljeni, njihovi sorodniki itd.

Po izpovedi teh bilo je cepljenih 180 oseb, necepljenih 260 oseb, revakciniranih 16 oseb, nedognanih 17 slučajev.

Po starosti je obolelo a) cepljenih do 1. leta 4, od 1. do 5. leta 10, od 5. do 10. leta 10.

b) Necepljenih do 1. leta 12, od 1. do 5. leta 105, 5. do 10. leta 73 oseb.

Od 10. leta naprej je pa število (navadno) cepljenih večje, največje od 20. do 30. leta. — To kaže:

Cepljenje ima krepost poprečno 10 let, potem se moč izgubi, in je znova revakcinacija potrebna.

Kak je bil bolezn razvoj, težak ali lahek, kake so bile osepnice, se iz izjav sorodnikov ne more zaznati, ker vsak bolezen svojimi očmi gleda.

Točno in poučno je pa opažanje v bolnicah, v Trnovem in na Poljanah.

Pri 170 bolnikih, ki so bili v teh dve bolnicah oskrbljeni, bil je bolezn razvoj:

a) Pri cepljenih lahek 67krat, težek 20krat, smrt je nastopila 6krat.

b) Pri necepljenih lahek 12krat, težek 31krat, smrt nastopila 34krat.

Te številke, kakor tudi prejšnji razločki mej cepljenimi in necepljenimi govoré jasno o vrednosti cepljenja in revakcinacije.

Omeniti se mora pa tudi, da so mej „cepljenimi“ uštetí tudi tisti, kateri so že pred 40 leti bili cepljeni, pri katerih je učinek cepljenja že davno izginil, in da se imajo taki bolniki pravo za pravo mej necepljene šteti.

Še jasneje za korist revakcinacije in cepljenja pa govori to, da je od vojaštva, od 1898 mož, obolelo samo 5, in da so bili vsi slučaji lahki in da so vsi ozdraveli.

Uzrok temu je, da se vsak novak pri ustupu takoj revakcinuje.

Od 450 prisiljenecv, ki so bili vsi revakcinovani, ni nobeden obolel, in ravno tako nobeden delavec v gospoda Samasse tovarni.

S tem neče pisec teh vrst nič novega povedati, ker kažejo skušnje pri taki epidemiji točno iste številke; — te vrstice naj bodo samo mali prinesek pri debati o koristi cepljenja, za nasprotnike cepljenja.

Po obrtu zbolelo je največ delavcev z otroki skupaj 140, hlapcev in dekel 53, uradnikov in otrok 52, službenikov železnice 43, krojačev 30, dijakov 21 itd.

Drugi obrtniki zastopani so z manjšimi številkami.

Temperatura bila je ves čas epidemije jako nizka, vedno pod normalom, večkrat do — 15° C in je obolelo v 8. tednu pri največji zimi (povprečno — 10° C) največ ljudij.

Dne 17. januarja morala se je odpreti druga bolnica v Trnovem, ker je bila prva na Poljanah prenapolnjena, in tudi tukaj so se po ustanovitvi pokazali nasledki te bolnice. Ko so že koze vladale v mestu in drugih predmestjih, bilo je Trnovsko in Krakovsko predmestje skoro popolnem osepnic prosto, ali precej po tem bili sta okuženi, in je bilo vse to predmestje s kozami napolnjeno.

Pritožbe prebivalstva na Poljanah zaradi bolnice za kozave so zares opravičene, in treba bo na to gledati, da se bolnica iz mesta odstrani!

Umrlo je od 643 obolelih oseb skupaj 157, in to:

V bolnici na Poljanah 28, v bolnici v Trnovem 12, po mestu v hišah 117. Bolezen je bila sploh teška, in bolniki so navadno v nekoliko dneh pomrli po kratkem bolehanju. —

Od obolelih pomrlo je 24.4%. Pomrlo je do 10. leta cepljenih 4, necepljenih 70, od 10. leta naprej je pa kakor pri obolelih število umrlih večje, iz zgoraj navedenih razlogov. Cepljenih umrlo je 52,

necepljenih 100, revakcinovani 3 in nekonstatovana 2.

Bodi tu še jedenkrat omenjeno, da so skupnega števila cepljenih, 52 oseb, umrli samo štirje v tisti dobi, ko ima cepljenje še moč, vseh drugih 48 mrtvih bilo je cepljenih pred mnogimi leti, da je cepljenja uspeh že dolgo izginil.

Iz teh vrstic je mogoče soditi, kaka sredstva imamo proti osepnični epidemiji. Najsigurneje sredstvo je cepljenje in revakcinacija, malo pomaga razkuženje in snažnost, kadar se bolezen v hiši ali delu mesta ukorenini.

Vsak hišni gospodar je moralno prisiljen gledati na to, da se bolnik, katerega ni mogoče od drugih stanovnikov odstraniti v bolnico odda, da cepljenje v svoji hiši podpira, za vsaki slučaj precej naznani, s tem bo več koristil, in več za obče blago skrbel, kakor če pozneje še toliko karbolne kisline potroši!

Da je ta epidemija obče blago visoko stala, naj se iz sledečega ne pretiranega računa posname:

Po izkušnjah vseh bolnic za kozave, boluje kozavi povprek po 18 dñij, to iznaša za 643 bolnih 11.574 dñij.

Če se računi za vsakega bolnika oskrbo, izgubljeni zaslužek, troške bolnice v Trnovem, troške za pogrebe, izgubljeni zaslužek tistih, ki zaradi bolnih sorodnikov neso smeli na delo, izgubo trgovcev Ljubljanskih vsled prepovedi semnjevt itd. — na dan samo 2 gld. iznaša vse to 23.128 gld. pri tem pa še ni v poštev vzeto, koliko so obitelji izgubile vsled smrti roditeljev, koliko za delo že sposobnih otrok in koliko je izgubljene nadebudne mladeži!

Vsi Ljubljanski zdravniki bili so mestnemu magistratu brezplačno na razpolaganje za cepljenje in revakcinacijo, žal, da je samo mal del občinstva pripoznal revakcinacije korist.

Vsega skupaj bilo je cepljenih in revakcinovanih nad 5000 oseb, prišlo se pa je 80%.

Zadnja epidemija osepnic bila je v Ljubljani leta 1873—1874 in se privlekla čez barje v mesto iz okuženih vasij na Notranjskem. Epidemija je trajala od 6. decembra 1873. do 1. maja 1874. in zbolelo je 675 ljudij, ker je bilo število prebivalcev v Ljubljani takrat 23.595 se vidi da je bila epidemija bolj razširjena, pomrlo je pa samo 109 oseb; to je 14.7%. — Največje število bolnikov je spadalo tudi takrat v najhujšo zimo. Cepili sta se takrat samo 202 osebi. — V obče je bil značaj epidemije bolji, kakor 1888.

Iz vsega tega naj se častiti bralec svoje mnenje o vrednosti cepljenja sam napravi in po tem ravna!

Dr. Roblek.

Domače stvari.

— (Premeščanje.) Notar Schwarzenberg preseli se z Vranskega v Gornjigrad, kjer bode s 1. dnem julija otvoril svojo pisarno.

— (Dramatično čitanje.) Kar je v Ljubljani zelo redko, imeli smo preteklo soboto, to je dva recitatorja in sicer g. Mandrovića, ravnatelja gledališča Zagrebskega in g. Fijana člana istega gledališča. Program bil je izborno sestavljen in še izborneje izvajan, oba gospoda recitatorja izkazala sta se pristna mojstra in zares očarovala občinstvo, katero je oba gospoda z uprav navdušenim odobravanjem odlikovala. V Ljubljani živeči Hrvatje izročili so jima krasen venec. Žal, da je bil obisk pri tej izredni predstavi prepričel, našemu glavnemu mestu nikakor dostojen iz Ljubljane odpeljala sta se hrvatska gosta v Trst, kjer priredita tudi dramatično čitanje.

— (Senjski vladika, dr. Jurij Posilović) podaril je za ustanovitev medicinske fakultete v Zagrebu 1000 gld. izjavljajoč, da bode prihodnje leto dāl zopet 1000 gld., ako se bode mej tem storil odločilen korak za medicinske fakultete uresničenje.

— (32 občni zbor obrtniškega pomočnega društva), registrovane zadruga z omejenim poroštvom, vršil se je v nedeljo dopoldne ob 11. uri v magistratni dvorani ob navzočnosti 44 udov. Vodja gosp. J. N. Horak pozdravi zborovalce in naglašja v zmislu § 35. društvenih pravil, da izstopijo iz vodstva gg. Miha Pakič, Jarnej Žitnik, Gustav Harich in Srečko Nolli, kateri se pa morejo zopet voliti. Overovateljema zapisnika ob občnem zboru določi vodja g. J. N. Horak gospode: Rončner in Pilko; za škrutinatorje pa gospode: Milavec, Petrin in Gestrin. Društveni član in knjigovodja g. Prelesnik poroča o bilanci za l. 1887, aktiva in pasiva iznašala so 138.094 gld. 20 kr. Reservni zaklad s priračunjeno društveno hišo v Židovskih ulicah št. 8, cenjeno na 11.000 gl. in z gotovino skupaj 17.454 gld. 27 kr., čistega dohodka pa je bilo 500 gld. 50 kr. Opravilni promet iznašal je 483.044 gld. 50 kr. Iz računa do-

bička in izgube je razvidno, da se je za dobrodelne namene podarilo 118 gld. 63 kr., za dohodninski davek in pristojbine pa plačalo 2533 gld. 79 kr. V imenu pregledovalnega odseka poroča g. Janez Zor in javlja, da se glavni račun z glavnimi in pomočnimi knjigami popolnem strinja, torej nasvetuje, naj se da vodstvu absolutorij. Obvelja jednoglasno. V vodstvo volijo se zopet izstopivši udje gg. Miha Pakič, Jarnej Žitnik, Gustav Harich in Srečko Nolli skoro jednoglasno. V pregledovalni odbor pa gg. Josip Geba, Ivan Zitterer in Ivan Zor. Po predlogu društvenega ravnatelja gospoda J. N. Horak-a dovoli občni zbor sledeče podpore: za udove obubožanih obrtnikov 30 gld.; za rokodelske učence katoliško-rokodelskega društva 20 gld.; za šolsko društvo sv. Cirila in Metoda 10 gld in za hišo katoliških rokodelskih pomočnikov 50 gld. Potem se zborovanje sklene.

— (Bolezen nemškega cesarja) bila je rak, kakor so zdavnaj trdili nemški zdravniki proti Mackenzieju, ki tega do poslednjega časa ni hotel priznati. Pri sekciji, katero je vodil Virchow vpriči Mackenzieja, dr. Howella, prof. Bardelebena, Bergmana in dr. Bramana, pokazalo se je, da je jabolko bilo čisto razjedeno in namesto njega velika gnojna votlina. Cesar je dihal le po cevi, ki je tičala v sapniku. Požiralnik pa ni bil razjeden in ni bil odprt v gnojno votlino, kakor se je domnevalo. V pljučah se je našel gnoj, vsled česar so bile tankejšje bronhije unete. Poslednji uzrok smrti je bila pljučnica (broncho-pneumonija), pa tudi brez nje bil je cesar vsled raka in ker so ga le umetno redili, ulivaje mu tekoče jedi po cevi v želodec, tako oslavljen, da ne bi mogel dalje živeti. Sir Mackenzie je po ukazu cesarja Viljema poročal o bolezni cesarja Friderika od začetka do smrti. On pravi, da je bolezen cesarjeva bila rak v jabolku, da pa se iz početka nikakor ni moglo to trditi, ker so od raka popadeni bili le globokejši deli, jabolčni hrustanci, v zgornjih delih pa se neso nahajala znamenja raka.

— (Odbor „Bralnega društva v Dolu pri Zalogu“) je v svoji zadnji seji sklenil, prirediti veselico dne 1. julija v gosp. Ivan Levca gostilni na prostem, v proslavo štiridesetletnega vladanja presvetlega cesarja. Spored: 1. Pozdrav predsednikov. 2. Mej točkami godba in petje. 3. Slovenska predstava: „V Ljubljano jo dajmo!“ izvirna vesela igra v treh dejanjih. 4.) govor o slavnosti, 5.) godba in ples. Začetek ob 1/2 5 uri popoldne. Ustopnina za neude 30. kr., za ude 20 kr. K tej veselici se najuljudneje vabijo vsi okoličani posebno Ljubljančani. Izlet je jako ugoden. Popoldne s poštñim vlakom do Zaloga, od Zaloga lep sprehod do 1/2 5 ure do Dola, kjer se bode v znani gostilni skrbelo za dobro postrežbo, nazaj z mešanim vlakom in ob 1/2 10 uri zvečer zopet v Ljubljano. Veselica se bode vršila pri ugodnem vremenu na prostem, pri neugodnem v notranjih prostorih.

Z. 7405

Slavnemu uredništvu časopisa „Slovenski Narod“ v Ljubljani na gosposkih ulicah, št. 12.

Gledè na § 19 tiskarne postave dne 17. decembra 1862 se prosi, sledeči popravek v prvi list „Slovenski Narod“ natisniti, kateri a. d. r. pride na svetlo, ter prav na tistem mestu ino s tistimi pismenkami (čerkami), kjer ino kako je bil natisnjen oni sestavek, kateri se ima popraviti, — ter o tem potrjenje tu sem poslati.

Popravek!

V listu „Slovenski Narod“ st. 132 de 1888 pod dopisih se bere konc sestavka: „Iz Šoštanj 10. junija. (Izlet Celjskih turnarčkov v Šoštanj).“

„Čujemo, da so v Velenji že osepnice in da so se danes šole zaprle! Tudi v Šoštanj so neki 3 fantje na osepnicah zboleli! —

Stvar je toliko večje pomembe, ker sta občini okolica Šoštanj in Velenjska nekaj dñij pred 30. majnikom pri okr. glavarstvu v Slov. Gradcu protestirali proti izletu turnarjev zaradi osepnic v Celji, kar pa ni nič pomagalo!“

Uradno se popravi to s tem, da ne v Velenji, pa tudi ne v Šoštanj osepnic ni, ter da okolica Velenjska proti izletu pri podpisanem uradu ni protestirala, ino končno, da po uradnem potrdilu od 30. majnika tudi v Celji osepnic ni več.

Slovenjgradec dne 14. junija 1888.

C. kr. okrajni glavar:
F. Finetti.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Černomelj 18. junija. Polaganje temeljnega kamna v spomin 40letnega vladanja Frana Josipa sijajno in vzvišeno. Izborni govoril slovenski marquis Gozzani, potem Jeršinovec. Udeležba velikanska od strani preč. duhovščine, uradništva, požarne brambe, meščanstva in zastopov.

Dunaj 18. junija. Cesaričinja Štefanija dospela je danes opoludne semkaj s svojega bosenskega potovanja.

Berolin 18. junija. Cesarja Viljema II. proklamacija: „Mojemu narodu“ spominja se smrti očetove, čegar viteška podoba bode z večno slavo upisana v domovine zgodovini. Proklamacija potem nadaljuje: „Prevzel sem vladno pogledavši k Bogu, kateremu sem obljubil, da bodem po svojih prednikov vzgledu narodu pravičen, mil vladar, da bodem gojil pobožnost in strah božji, varoval mir, pospeševal blaginjo dežele, da bodem ubogim in zatiranim pomočnik, pravici zvest stražnik“. Cesar z naša se na mnogokrat izkušeno zvestobo naroda pruskega in upa, da mu bode Bog dal moči in modrosti, da bode kraljevski svoj posel vršil domovini v blagor.

Pariz 18. junija. Pri volitvi v departementu Charente dobil je bonapartovec Gellibert 31.401 glas, republikanec Weiller 23.989, Deroudele 20.656 glasov. Treba torej ožje volitve.

Travnik 19. junija. Cesarjevič Rudolf in nadvojvoda Oton včeraj popoldne dospela semkaj mej radostnimi klici najmnogobrojnije zbranega prebivalstva vseh veroizpovedanj in stanov. Popoldne bilo vsprejemanje raznih de-

putacij, potem sta Visokosti ogledavala prodajalnice in stare stavbe.

Šiguren zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpé vsled zapretja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiščanja v prsih, glavobolja, pomanjkanja slasti do jedi in drugih slabosti, pomaga gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prášek“. Škatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po pošttem povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (13-8)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (331-139)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrto leta gld. 1.15.

Zahvala.

Prijetna dolžnost nam je zahvaliti se vrlim Vrhničanom za prijazni vsprejem; posebno še čast. gospej Jansekovičevi za skazano gostoljubnost o priliki našega izleta v nedeljo 17. t. m. Vrlim fantom iz Brezovice pa kličemo krepki „Živili!“

V Ljubljani, 19. junija 1888.

Odbor kluba slovenskih biciklistov „Ljubljana“.

Tuji:

18. maja.

Pri **Slonu**: Rudolf v. Szentini iz Budimpešte. Schirmer iz Dunaja. — Sig. pl. Kleist iz Berlina. — Louise Novak iz Idrije. — Gruber iz Linca.

Pri **Malič**: Schmeibel, Piker z Dunaja — Brajer iz Vislana. — Flor. Jerman s Krškega. — Seidner z Dunaja. — Dr. Faker iz Dunaja. — Georg Hartel iz Gradca. — Tricel iz Prage. — Vinc. Ježovnik iz Wöllana. — A. Furman od St. Tilna.

Pri **avstrijskem cesarji**: Frankel iz Ogorske Subotice. — Stibil iz Pulja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
18. junija	7. zjutraj	730.1 mm.	18.0° C	sl. svz.	obl.	5.70 mm.
	2. popol.	730.5 mm.	20.2° C	sl. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	732.3 mm.	15.4° C	sl. szh.	d. jas.	dežja.

Srednja temperatura 17.9°, za 0.6° pod normalom.

Dunajska borza

dné 19. junija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danés
Papirna renta	79.40	—	79.30
Srebrna renta	80.95	—	81.00
Zlata renta	109.75	—	110.15
5% marčna renta	94.55	—	94.45
Akcije narodne banke	861.00	—	861.00
Kreditne akcije	287.80	—	288.60
London	126.40	—	126.30
Srebro	—	—	—
Napol.	10.01 1/2	—	10.01 1/2
C. kr. cekini	5.95	—	5.95
Nemške marke	62.00	—	62.00
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132 gld.	25 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	166	70
Ogorska zlata renta 4%	99	—	70
Ogorska papirna renta 5%	87	—	10
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—	30
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119	50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	127	—	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	—	80
Kreditne srečke	100 gld.	180	25
Rudolfove srečke	10	—	21
Akcije anglo-avstr. banke	120	—	108
Tramway-društ. velj.	170 gld.	a v.	231

Trgovsk pomočnik,

20 let star, izurjen v trgovini špecerijskega in manufakturnega blaga, bi rad takoj v meseci avgustu svoje mesto premenil, najraje kam na gorenjsko stran. — Ponudbe naj se pošiljajo upravnistvu „Slov. Naroda“. (431-1)

Debelost, medlost se po novejši metodi gotovo odprava. Vse kožne bolezni, kot grinte, žoltina, ogrei, pege, rdeče nosove in roke, bolezni las se radikalno ozdravijo. Pike od osepne in kocine po obrazu se za zmiraj odstranijo. V vsakem kosmetičnem vprašanju daje se svet. Navodi, kako se zdraviti, dajo se pisмено, če se vse obširno poroči in se priloži marka za odpis v pismu z naslovom: (346-6)

„Hygiea-Officin“ Breslau II.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

Zahvala in priporočilo.

Podpisani zahvaljujem se dosedanjim častitim p. n. gostom in slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk v gostilni pri gospej **Mariji Urbas** in naznanjam ob jednem, da sem svojo gostilno **preselil** h gospodu

Matiji Milavcu v Gorenjem Logatci.

Priporočam se dosedanjim, kakor tudi novim gostom, zagotavlja jih, da bodem postregel vedno z **dobrim vinom** in **pivom** in **izvrstno kuhinjo**. — Tudi **sobe za prenočevanje** imam na razpolaganje. — Vožnja, kamor kdo izvoli, oskrbi se ceno.

V Gorenjem Logatci, dne 19. junija 1888.

(432-1)

Daniel Predović.

Zavod za pohištvo in dekoracije Frana Doberlet-a

Franciskanske ulice št. 14 — Ljubljana — Dunajska cesta h. št. 8

priporoča svojo jako bogato zalogo

oprav za spalnice, jedilnice in salone,
— pohištva vsake vrste, —

od najpriprostejšega in najcenejšega do najfinejšega. — Velika zaloga
obojev, rouleaux, okenskih karniš, zastorov, pre-
prog in snovi za hišno opravo.

Oprava za cela stanovanja, hotele, kopelji, gostilnice, kavarne.

Priproste in razkošne

ženitovanjske bale, — solidno in ceno izdelane.

Vsakovrstne dekoracije.

Jaz prodajam pod jamstvom le dobro brezhibno blago po jako nizkih cenah, — po sporazumljeni tudi **proti obročnim plačilom** — in priporočam torej svoj zavod vsem, zlasti pa velečastnim gospodom duhovnikom za izdelavo dekoracij za cerkvene namene. (353-5)

Z velespoštovanjem **Fran Doberlet.**

Na novo vrejena

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani

Gospodske ulice št. 12.

Priporoča se p. n. gospodom pisateljem, založnikom in sl. občinstvu za vsakovrstno izvrševanje tiskovin po najnovejšem okusu in najelegantnejši obliki v raznovrstnih barvah.

V več jako krasnih barvah tiskane

diplome

za častne občane in člane pa je dobiti samo v

„Narodni Tiskarni“.

Giska knjige, brošurice, časopise, letna poročila, prospekte, vstopnice, dekrate, plakate, vabila, vozne liste, mrtvaške liste, vizitnice, naslovnice, cenike, imenike, kuverte s firmo, pobotnice, pravila, tabele za urade, itd., itd.

Vedno v zalogi
obrazci za posojilnice,
sodnije i. d.

Naročila se izvršujejo točno, ceno in lično.